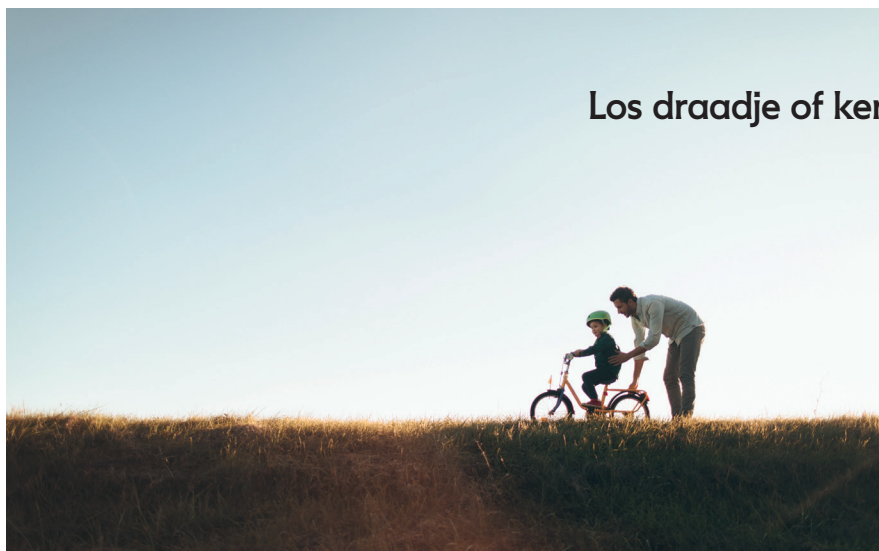

In juni is het ook vaderdag. We kregen deze nuchtere verzuchting van stiefvader, Arno Verheij, zomaar toegestuurd. Een cadeau voor alle stiefvaders, omdat we een zwak hebben voor minderheden.

Los draadje of kers op de taart?

“Worstel ik wel genoeg als stiefvader, vraag ik me soms af. Nee, ik bedoel niet met mijn stiefkinderen, hoewel een partijtje ‘ravotten’ zoals mijn stiefzoon dat noemt, zeker tot de basiscompetenties van de stiefvader behoort. Maar waar ik over inzit is: worstel ik wel genoeg met mijn rol? Want dat schijnt erbij te horen, dat je als stiefvader een flinke portie innerlijke twijfel meestorst over je positie in het gezin. Ben je de kers op de nieuw samengestelde gezinstaat? Of net het loshangende draadje in het familiepatchwork? Een collega-stiefvader vertrouwde mij eens toe dat, als zijn stiefzoon op het voetbalveld een goal maakt, hij niet te hard durft juichen. Want het is tenslotte niet zijn eigen zoon, hij wil niet de ‘stoefvader’ uithangen zoals hij dat zelf noemt. Terwijl hij hem wel die geweldige passeerbeweging had aangeleerd tijdens de vakantie. Au, au... Vooral in de aanloop naar Vaderdag – toch al geen hoogdag voor stiefvaders – verschijnen er ontmoedigende verhalen in kranten en tijdschriften over dat o-zo-moeilijke stiefvaderschap, vol valkuilen en voetklemmen. Alleen met hogeschooldiplomatatie geraak je door zo’n mijnenveld. Zo las ik in een gerenommeerd opinieblad dat stiefvaders ‘zorgvuldig hun positie binnen de gezinscultuur moeten evalueren’, dat ze best ‘sleutelsituaties vooraf grondig doorspreken’ en

‘processen een duwtje geven’. Na lezing vroeg ik me af of we stiefvader niet beter op de lijst met zware beroepen zetten. Ook op internet is het niet lang zoeken naar verhalen van worstelende pluspapa’s. Het lukt ze maar niet om diepgaande gesprekken met hun puberstiefdochter te hebben, of ze zijn het niet eens met de vakantieregeling die hun vrouw en haar ex hebben afgesproken en worden daar ‘diep neerslachtig’ van. Geen wonder dat er tegenwoordig zo iets bestaat als een bureau voor plusvadercoaching, een soort rijkschool voor stiefvaders. Ben je als plusvader verloren gelopen, dan kan je je middels een ‘pluspapa-gps-traject’ terug op de juiste koers laten zetten. Niets voor mij, maar dat wil nog niet zeggen dat ik altijd fluitend door pluspapaland ga. Ik worstel ook een beetje, soms. Zo ben ik weleens verongelijkt wanneer er oudercontact is. Want jammer maar helaas, daar kan je als stiefpapa nu eenmaal niet mee aanschuiven. Terwijl ik toch ook mijn steentje bijdraag aan de opvoeding, de kinderen help met hun huiswerk en over hun schoolkeuze meedenk. Dan voel ik me even dat losse draadje. Maar als mama en stiefdochter terugkomen van school en de laatste enthousiast aan mij vraagt ‘Wil je mijn mooi rapport zien?’ is dat gemok snel voorbij. Eigenlijk is het heel simpel: zij zijn die kers op de taart.”